

Olesen: Som allerede fremhævet har dette lille Lovforslag jo ogsaa taget Sigte paa virkelig Kystfredning og paa, at der ogsaa kan sættes en Grænse baade for Grundejerens og Stenfiskernes Ret i saa Henseende. — Jeg kunde have Lyst til at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Oct. Hansen) med Hensyn til Tangen, som det lod til, det ærede Medlem ikke rigtig havde Forstaaelse af. Han mente jo, at Grundejernes Ret strakte sig ud til Vandkanten, og at Tangen maatte nok enhver kunde tage, det var gavnligt, at den blev ført bort. Jeg kan ikke forstaa, at der er Logik i det. Har man ikke Ret til at tage Ler og Sten, har man sandelig heller ikke Ret til at tage Tang. Og naar det ærede Medlem sagde, at det var saadan en værdifuld Ting, der kunde føres op paa Markerne til Gødning, kan man nok høre, at det ærede Medlem ikke er Agrar, for hos os vilde Agrarerne betakke sig for at faa den Slags op paa Markerne. Naar den bliver liggende i Strandkanten, hvor den kan ligge i Tusindevis af Læs, blandet med Sand, er det en god Kystdækning, maaske meget bedre end Ler og andet Materiale. Jeg holder endnu paa, at i Forslaget maa vi have Tangen med, det maa i alt Fald gælde for Limfjordens Vedkommende.

Oct. Hansen: Hvad Tangen angaar, tør jeg ganske vist ikke tillægge mig saa mange agrariske Kundskaber, at jeg kan sige, om det er god Gødning. Jeg tror, at en Slags Tang er god Gødning, og en anden er maaske ikke god Gødning. Jeg har hørt om mange Steder, hvor Folk bruge Tang som Gødning, det er maaske i fattigere Egne, ikke i de rige Egne, som det ærede Medlem er fra. Men med Hensyn til Tangen forholder det sig jo saaledes, at enten ligger Tangen i Vandet, saa kan enhver tage den, eller den ligger paa Land, og da kan kun Ejeren tage den. Naar Tangen ligger i Vandet, er det maaske ikke meget praktisk at tage den, fordi man ikke kan komme saa langt ind med Baade; men de kunne jo vade ind og tage den med River og Hager, hvis den ligger uden for Grænsen. Den Tang, der ligger inde paa Strandbredden, kan altsaa i hvert Fald Ejeren tage bort, eller han kan lade andre tage den bort; men hvis man indbefatter Tang under Forbudet, kan hverken Ejeren selv tage den eller lade andre tage den; ej heller kan Tredjemand tage den, og der bliver da intet andet at gøre, end at han maa lade den

ligge og raadne; derfor gaar det ikke an at udstrække Forbudet til Tang.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (la Cour) synes at have misforstaaet mig, for jeg havde netop gjort gældende, at Grænsen for Ejendomsretten var utvivlsom der, hvor Grænsen mellem Land og Vand er. Derhos sagde jeg netop, at ingen og heller ikke Stenfiskerne have Lov at komme ind og optage Smaasten og andre Ting paa denne Strand. Jeg gjorde tillige gældende, at naar Ejeren vilde lægge Servitut paa Forstranden, maatte han finde sig i, at der ogsaa blev lagt Servitut paa hans egen Strand; det vilde være en skrigende Modsætning at ville forholde en Stenfisker at tage Sten ude i Vandet, medens det derimod skulde staa Ejeren frit for at tage Sten paa Landet. Det har det ærede Medlem ikke udtalt sig om. Det ærede Medlem anførte et Eksempel, som maaske kan indtræffe i Ny og Næ, nemlig at en Brink styrter ned, eller at der falder en Sten ned paa Strandbredden. Jeg vil derom sige, at naar Ejeren kort Tid efter tager det nedfaldne tilbage, enten det nu er Sten eller Grus eller Jord, saa vil han vistnok være i sin gode Ret til Trods for dette Forbud; men lader han det nedfaldne ligge i længere Tid, saa det kommer til at udgøre en Del af selve Strandbredden, saa vil han ikke have Lov til at tage det. Og det er heller ikke mere end billigt, thi det, at hans Brink faldt ned, var jo et Bevis paa, at der var Fare paa Færde ved hans Kyst, og han maa da være glad ved, at det, der falder ned, kan blive liggende og danne yderligere Værn for Stranden.

Der er en Ting, som jeg kunde ønske at henstille til det eventuelle Udvalg. Det angaar Bestemmelserne om Smaasten. Jeg er ikke blot bange for dem med Hensyn til Smaasten paa det tørre Land, men endnu mere med Hensyn til Smaastenen i Forstranden, som ere overskyllede af Vandet. For hvis man giver Stenfiskerne eller Sandgraverne fri Adgang til at pille disse Sten op — lad det ogsaa kun være med Hænderne, saa aabner man rigtignok derved en Udvej for dem til at komme ind og ligge rolig der under Paaskud af at tage Smaasten, og naar ingen ser det, da tage de store Sten. De tage Smaasten med Hænderne, og naar Politibetjenten er gaaet sin Vej, tage de store Sten med Tænger. Men hvorledes skal man kunne bevise det, naar der ingen Vidner er. Nej, naar man nedlægger Forbud mod, at der tages Sand, Sten, Grus osv. fra Forstran-